

Sygn. akt II Ka 629/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	St. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Bartłomieja Świderskiego

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2016 r.

sprawy **T. G.**

oskarżonego z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonego oraz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 24 czerwca 2016 r. 1sygn. akt II K 740/14

I. wyrok zmienia w ten sposób, że:

- na podstawie art. 66 §1 i 2 kk, art. 67 §1 kk w stosunku do T. G. w ramach zarzucanego mu i przypisanego w pkt I wyroku czynu postępowanie karne warunkowo umarza na okres próby lat 2 (dwa);

- podstawę prawną orzeczonego w pkt II wyroku obowiązku naprawienia szkody uzupełnia o art. 67 §3 kk;

- uchyla zawarte w pkt IV wyroku orzeczenie o opłacie;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego T. G. na rzecz Skarbu Państwa 100 złotych opłaty za obie instancje oraz 10 złotych wydatków za postępowanie odwoławcze;

IV. zasądza od oskarżycielki posiłkowej I. M. na rzecz Skarbu Państwa 60 złotych opłaty za II instancję oraz 10 złotych wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 629/16

UZASADNIENIE

T. G. został oskarżony o to, że:

w okresie czasu od 3 stycznia do 24 lutego 2014 roku w miejscowości P. gm. S., pow. (...), woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru z terenu posesji nr (...) dokonał przywłaszczenia mienia w postaci ciągnika rolniczego m-ki (...) nr rej. (...) o wartości nie mniejszej niż 21.000 zł, ciągnika rolniczego m-ki U. nr rej. (...) o wartości nie mniejszej niż 24.500 zł, kabiny ciągnika rolniczego o wartości 3.000 zł, dwóch skuterów m-ki B. o wartości nie mniejszej niż 16.000 zł, dębowych desek i bali o wartości nie mniejszej niż 10.000 zł, drewna opałowego o wartości 3000 zł, metalowej dwuskrzydłowej bramy o wartości 500 zł, 20 sztuk metalowych przęseł ogrodzeniowych o wartości 1000 zł, drewnianych drzwi wejściowych o wartości 1000 zł, dwóch przedłużaczy elektrycznych o długości 50 m. o wartości 250 zł, trzech baterii łazienkowych o wartości 300 zł, zabawek dla dzieci i ozdób choinkowych o wartości 200 zł, węży gumowych ogrodowych o wartości 500 zł, narzędzi ogrodowych w postaci szpadli, grabi, widel, siekier o wartości 500 zł, taczki o wartości 100 zł, kosiarki elektrycznej o wartości 300 zł, drewnianego stołu o wartości 600 zł, krajcegi o wartości 1500 zł, kosiarki spalinowej o wartości 1500 zł, heblarki elektrycznej o wartości 1000 zł, piły spalinowej o wartości 1000 zł, 100 arkuszy gładkiej ocynkowanej blachy o wartości 2000 zł, roweru górskiego o wartości 100 zł, roweru składaka o wartości 300 zł, sprzężarki o wartości 600 zł, wózka ręcznego o wartości 150 zł, spawarki o wartości 500 zł, przedłużacza siłowego o wartości 300 zł, - rzeczy stanowiących majątek odrębny pokrzywdzonej I. G. a w części majątek wspólny małżonków o wartości 91.700 zł na szkodę I. G.,

tj. o czyn z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 24 czerwca 2016r.:

I. oskarżonego T. G. w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 24 grudnia 2013r. do dnia 24 lutego 2014 roku w miejscowości P. gm. S., pow. (...), woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru z terenu posesji nr (...) dokonał przywłaszczenia mienia o łącznej wartości nie mniejszej niż 57.532 zł w postaci: ciągnika rolniczego m-ki (...) nr rej. (...) o wartości 18.522 zł, ciągnika rolniczego m-ki U. nr rej. (...) o wartości 22.170 zł, kabiny ciągnika rolniczego o wartości 1.500 zł, dwóch skuterów m-ki B. o wartości łącznie 10.793 zł, dębowych desek i bali o wartości nie mniejszej niż 500 zł, 20 sztuk metalowych przęseł ogrodzeniowych o wartości 700 zł, węży gumowych ogrodowych o długości 50 m i wartości ok. 27,50 zł, narzędzi ogrodowych w postaci 7 szpadli, 1 sztuki grabi, 2 sztuki widel i 1 siekiery o wartości 141,50 zł, 2 taczek o wartości 100 zł, krajcegi o wartości 200 zł, kosiarki spalinowej o wartości 200 zł, heblarki elektrycznej o wartości 100 zł, piły spalinowej o wartości 300 zł, 100 arkuszy gładkiej ocynkowanej blachy o wartości 500 zł, sprzężarki o wartości 50 zł, spawarki o wartości 100 zł i przedłużacza siłowego o wartości 50 zł, które to rzeczy stanowiły majątek wspólny oskarżonego i jego byłej żony I. M. oraz mienia w postaci: metalowej dwuskrzydłowej bramy o wartości 250 zł, drewnianych drzwi wejściowych o wartości ok. 300 zł, dwóch przedłużaczy elektrycznych o długości 50 m o wartości ok. 65 zł, trzech baterii łazienkowych o wartości ok. 150 zł, węży gumowych ogrodowych o dł. 20 m i wartości ok. 13 zł, narzędzi ogrodowych w postaci 3 szpadli, 2 sztuki grabi, 1 sztuki widel i 2 siekier o wartości ok. 110 zł, taczki o wartości ok. 50 zł, kosiarki elektrycznej o wartości ok. 50 zł i drewnianego stołu o wartości ok. 50 zł, które to rzeczy stanowiły majątek odrębny pokrzywdzonej I. M., działając tym samym na szkodę I. M., tj. dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 284 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za ten czyn na podstawie art. 284 § 1 kk przy zastosowaniu dyspozycji art. 37a kk oraz w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 kk oraz art. 35 § 1 kk skazał go na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego T. G. obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej I. M. kwoty 1.038 zł, stanowiącej wartość przywłaszczonych rzeczy wchodzących w skład jej majątku odrębnego;

III. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej I. M. kwotę 924 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem w tej sprawie pełnomocnika;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.369,90 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie oraz kwotę 180 zł tytułem opłaty.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli oskarżony, jego obrońca oraz pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił mu obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść ferowanego orzeczenia, a przede wszystkim:

I. rażąco naruszenie zasad prawa karnego procesowego zawartych w art. 2 § 2, 4, 5 § 2, 7, 92 i 410 kpk przez:

a) wadliwe ustalenie stanu faktycznego w oparciu o wybiórcze dowody, pomówienie I. M. (G.) oraz zeznania jej najbliższej rodziny a więc osób zainteresowanych korzystnym rozstrzygnięciem wyroku dla niej, a także żywotnie zainteresowanych pogębieniem oskarżonego i dokuczeniem mu;

b) bezkrytyczne przyjęcie za wiarygodne zeznań I. M., M. M. (1), S. M., M. M. (2) i córki A. G. sprzecznych z obiektywnymi zeznaniami świadków obrony, dowodami z licznych dokumentów prezentowanych przez oskarżonego zaliczonych przez Sąd do materiału dowodowego;

c) naruszenie zasady prawdy obiektywnej przez przyjęcie wszystkich okoliczności wyłącznie na niekorzyść oskarżonego z rażąco obrazą art. 4 kpk;

d) dokonanie ustalenia własności rzeczy rzekomo przywłaszczonych na szkodę I. M. bez jakichkolwiek dokumentów potwierdzających jej własność w postaci faktur VAT, rachunków zakupu lub darowizn;

II. naruszenie art. 167 kpk przez niesłuszne pominięcie zgłoszonych dowodów:

a) z akt sprawy o rozwód małżonków G. w których powódka nie zgłosiła do dnia wyroku 17 marca 2014r. żadnych zarzutów jakoby mąż T. G. zabrał na jej szkodę jakiejkolwiek rzeczy stanowiące wspólną lub jej własność;

b) z akt spraw karnych prowadzonych przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy sygn. akt V W 1466/14 i Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim sygn. akt II W 605/14, w których T. G. został pomówiony o czyny karalne przez I. M. i A. G. jej córkę i uniewinniony, ponieważ Sąd uznał zeznania tych osób pomawiających za niewiarygodne;

c) z akt sprawy karnej nadzorowanej przez Prokuraturę Rejonową Warszawa- Ochota KRP-MS-II-19133/15, RSD-Om-1692/15 w sprawie przywłaszczenia rzeczy na szkodę T. G. znacznej wartości zakończonej postanowieniem z 25.09.2015r. o umorzeniu dochodzenia,

d) przez pominięcie dowodu z oględzin rzeczy stanowiących własność L. G. (1) i L. G. (2), które T. G. tuż po zakończeniu budowy dwóch domów na nieruchomości I. M. zwrócił właścicielom (co było słuszne i logiczne), a które zostały niesłusznie potraktowane przez Sąd jako przywłaszczone;

e) pominięcie dowodu z przeszukania nieruchomości I. M., L. i L. G. (1) oraz mieszkań T. G. w W. w poszukiwaniu rzekomo przywłaszczonych przedmiotów;

f) pominięcie dowodów w postaci umów kredytowych i umów pożyczek zaciągniętych przez T. G. na budowę domów, sprzętów, urządzeń, narzędzi, które spona samotnie po rozwodzie z I. M., a które pozostały na jej nieruchomości w P.;

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżony zaskarżył wyrok w całości na swoją korzyść i zarzucił mu:

I. obrazę przepisów prawa procesowego art. 2 § 2, 4, 5 § 2, 7, 92, 410 kpk mających wpływ na treść orzeczenia:

1) przez pominięcie przez Sąd dowodów z rachunków zakupu przez oskarżonego, jego ojca świadka L. G. (1), brata L. G. (2) wielu urządzeń i materiałów, które Sąd przyjął niesłusznie jako przywłaszczone mienie;

2) przez pominięcie przez Sąd i nieustosunkowanie się do kredytów bankowych i pożyczek jakie oskarżony pobrał w czasie trwania związku małżeńskiego na zakup urządzeń, materiałów, pojazdów, które spłaca sam po ustaniu małżeństwa;

3) przez nieustosunkowanie się przez Sąd do dowodów znajdujących się w aktach sprawy o podział majątku dorobkowego, które Sąd z urzędu wypożyczył z Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli sygn. akt I Ns 1464/14 i dokonał oględzin, a w których znajdują się dowody z faktur dotyczących wielu urządzeń, materiałów i narzędzi, które nabywał z majątku odrębnego oraz rachunki dotyczące urządzeń i materiałów stanowiących własność ojca oskarżonego L. G. (1), brata L. G. (2) odebranych przez nich po zakończeniu budowy 2 domów w P. oraz dokumenty dotyczące kredytów i pożyczek, które oskarżony pobrał obciążając swój majątek osobisty i które sam nadal spłaca;

4) nie dokonanie przez Sąd ustaleń jakie rzeczy I. M. zabrała ze wspólnego majątku małżeńskiego i nie dokonanie ustaleń jakie rzeczy stanowiące majątek osobisty oskarżonego pozostały nadal w domu i na posesji I. M., które zabrała dla siebie nie wpuszczając oskarżonego do domu w P. od Świąt Bożego Narodzenia 2013 roku;

5) nie dokonanie ustaleń jakie rzeczy figurujące w zarzucie jako przywłaszczone przez oskarżonego pozostały na nieruchomości I. M., a także na nieruchomości jej matki M. M. (1);

6) nie wyjaśnienie przez Sąd sprzeczności w zeznaniach I. M. i powołanych przez nią świadków z najbliższej jej rodziny pomimo, że zeznania te które Sąd uznał za spójne są sprzeczne ze sobą co do wielu najistotniejszych okoliczności rzutujących na skazanie oskarżonego;

7) nie dokonanie przez Sąd oględzin nieruchomości I. M. w P., gdzie w ogrodzenie wbudował bramę i przesła, za których przywłaszczenie oskarżony został niesłusznie skazany, a i drewno, które pociął na opał do domu I. M.;

8) nie dokonanie przez Sąd wizji i oględzin domu I. M., gdzie z pozostałych na budowie desek i bali wykonana została barierka dębowa na taras i balustrada;

9) pominięcie przez Sąd treści zeznań policjanta, który stwierdził, że żadnych rzeczy z posesji I. M. oskarżony nie wywoził, a w dniach 14 i 24 lutego 2014r. przywiózł z W. rzeczy o które pokrzywdzona niesłusznie go oskarżała;

10) pominięcie przez Sąd akt sprawy o rozwód wnioskowanych przez obrońcę oskarżonego w których nie ma mowy do dnia wyroku, który zapadł w marcu 2014r., aby przywłaszczył jakieś rzeczy na szkodę I. M. (G.);

11) pominięcie dowodu z rachunków zakupu – na raty za piły spalinowe (pilarki), które nabył L. G. (1) w czasie budowy 2 domów na nieruchomości w P. i zabrał jako swoją własność po zakończeniu budowy;

12) pominięcie przez Sąd bezspornego faktu, że dziadek oskarżonego, a po nim jego ojciec, prowadził warsztat stolarski w gospodarstwie rolnym w K. i na budowę 2 domów w P. przywiózł bale i deski, własną krajową oraz wszystkie potrzebne narzędzia: taczkę, łopaty do wykopów fundamentów i inne narzędzia potrzebne przy budowie, a po zakończeniu budowy je zabrał, bo były jego własnością;

13) pominięcie przez Sąd bezspornego faktu, że w fakturach za ciągniki i skutery figurował wyłącznie T. G. jako właściciel, bo nie były nabyte za pieniądze pochodzące z małżeństwa, a zarejestrowane w miejscu zamieszkania T. G. w W., a nie w miejscu zamieszkania I. M. w P., bo nie stanowiły jej współwłasności, gdyż nie były nabywane za jej pieniądze.

Mając powyższe na względzie oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej zaskarżył wyrok w części orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego i zarzucił wyrokowi rażącą łagodność, a tym samym niewspółmierność orzeczonej kary ograniczenia wolności

wyrażającą się w nienależyтым uwzględnieniu celów wychowawczych kary oraz stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, nienależyтым uwzględnieniu dyrektywy wymiaru kary, a w szczególności sposobu zachowania się oskarżonego po popełnieniu czynu, w tym toku postępowania.

Wskazując na powyższy zarzut pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego za przypisany mu czyn kary 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz orzeczenie kary 150 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki na poziomie 10 zł.

W toku rozprawy odwoławczej obrońca oskarżonego poparł swoją apelację i apelację oskarżonego oraz wnioski w nich zawarte, przy tym wniósł o nieuwzględnienie apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej.

Oskarżony poparł swoją apelację oraz apelację swojego obrońcy oraz zwrócił w obu tych apelacjach wnioski, jednocześnie wniósł o nieuwzględnienie apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej poparł własną apelację i wnioski w niej zawarte, wniósł przy tym o nieuwzględnienie apelacji oskarżonego i jego obrońcy.

Prokurator wniósł o nieuwzględnienie wszystkich apelacji i utrzymanie wyroku w mocy.

Oskarżycielka posiłkowa przyłączyła się do stanowiska swojego pełnomocnika.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje wniesione przez oskarżonego, jego obrońcę oraz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej są bezzasadne i jako takie nie zasługują na uwzględnienie.

Tytułem wstępu podniesienia wymaga, iż przy wydaniu przez sąd odwoławczy wyroku zmieniającego lub utrzymującego w mocy wyrok sądu I instancji, jeżeli orzeczenie sądu ad quem zapada po dniu 01 lipca 2015r., w pełni obowiązuje w zakresie uzasadnienia takiego orzeczenia nowy § 2 art. 457 kpk, a więc wyrok taki uzasadnia się tylko na wniosek określonej strony i tylko w zakresie objętym jej środkiem odwoławczym, nawet gdyby środki te zostały złożone jeszcze przed datą wejścia w życie w/w nowelizacji (post. SN z 30.06.2016r., III KK 120/16, OSNKW 2016/10/67, Legalis nr 1471867). Podzielając powyższe stanowisko judykatury stwierdzić należy, iż wobec skutecznego złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 08 grudnia 2016r. przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej zasadnym jest sporządzenie uzasadnienia tego wyroku jedynie w zakresie zarzutu podnoszonego w jego apelacji, a więc tylko w zakresie zarzutu rażącej łagodności kary wymierzonej oskarżonemu w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy uznając za słuszne stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie sprawstwa T. G., nie podzielił jednak stanowiska tego Sądu odnośnie represji karnej jaką za przedmiotowy czyn ponieść ma oskarżony, uznając ją za zbyt surową i dokonał w tym zakresie modyfikacji stosując w odniesieniu do T. G. dobrodziejstwo instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Podkreślenia zatem w tym miejscu wymaga, iż warunkowe umorzenie postępowania jest jednym z tzw. środków probacyjnych, czyli takich, które wiążą się z poddaniem sprawcy przestępstwa próbie. Cel owej próby leży w ukształtowaniu właściwej postawy sprawcy bez zastosowania kary, tym bardziej, że zgodnie z treścią art. 66 § 1 kk, dotyczy to sprawcy, który nie był wcześniej karany za przestępstwo umyślne, a czyn o nieznacznej szkodliwości społecznej popełnił z nieznacznym stopniem winy. Poza tym sprawca taki charakteryzować się musi określoną, pozytywną postawą oraz właściwościami i warunkami osobistymi, a także pozytywnie oceniany być musi jego dotychczasowy sposób życia. Wszystkie te przesłanki uzasadniać muszą przypuszczenie, iż sprawca przestrzeże będzie porządku prawnego. Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy uznać należy, że wina i społeczna szkodliwość przypisanego oskarżonemu czynu nie są tak znaczne, jak wskazuje Sąd Rejonowy, ani tym bardziej jak uważa pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż pomiędzy stronami w okresie zarzutu jak i wcześniej trwał konflikt dotyczący wspólnego majątku, co finalnie stanowiło asumpt do

złożenia przez I. G. (obecnie M.) pozwu rozwodowego. Na tle ustrojów majątkowych małżeństwa G. dochodziło do licznych spięć i nieporozumień. Stwierdzić na tym polu należy, iż obie strony niniejszego postępowania próbowały w najkorzystniejszy dla siebie sposób zaanektować dla siebie poszczególne składniki majątku wspólnego oraz odrębnego każdego z małżonków. W wyniku realizacji swojego prawa własności do poszczególnych ruchomości oskarżony podejmował w czasookresie zarzutu liczne próby przejęcia rzeczy znajdujących się na posesji w P.. W tym celu kilkakrotnie udawał się na przedmiotową posesję i wywoził stamtąd różne ruchomości. Fakt ten potwierdzony został zeznaniami wiarygodnych świadków i dokumentacją fotograficzną. Proceder ten zakończony został w dniu 24 lutego 2014r. poprzez uniemożliwienie oskarżonemu dostania się na teren tejże posesji. Nie ulega także wątpliwości, co podkreślał oskarżony i jego obrońca, iż cała sprawa ma stricte cywilny charakter i powinna zleźć finał w procesie cywilnym, co też ma miejsce w sprawie o podział majątku małżeństwa G.. Powyższe nie umniejsza wprawdzie winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu, jednakże bezsprzecznie rzutuje to na motywację takiego a nie innego jego zachowania, a mianowicie poczucie pokrzywdzenia zaistniała między nim a jego żoną sytuacją. Oskarżony w ten właśnie sposób próbował wyrównać sobie poczucie straty wynikające z zainwestowania poważnych środków finansowych na nieruchomości pokrzywdzonej. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż oskarżony na rzeczowej posesji dokonał wiele prac, w tym wybudował wspólnie z żoną dwa domy dla wspólnych dzieci oraz wyremontował stary dom oskarżonej, który posiadała z poprzedniego małżeństwa. Nie bez znaczenia pozostaje także fakt, iż oskarżony poczynił na owe budowy i remont nakłady finansowe, co do wielkości których wypowie się jednak sąd cywilny. Pragnąc zatem „zrekompensować” sobie poniesione nakłady finansowe, oskarżony zagarnął dla siebie w przypisanym mu zarzucie ruchomości, co było oczywiście niezgodne z prawem. W tamtym jednak momencie takie rozwiązanie w pewien iluzoryczny sposób wyrównywało jego stratę materialną. Biorąc zatem pod uwagę charakter niniejszego postępowania, relacje panujące w rodzinie oskarżonego i pokrzywdzonej, jego motywację stwierdzić należy, iż oskarżonemu powinna być wymierzona łagodniejsza represja karna. Z wymienionych wyżej względów nie mógł także zostać uwzględniony zarzut pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i wnioszek co do zaostrenia kary wymierzonej wobec oskarżonego.

Reasumując w tym zakresie stwierdzić należy, iż niewątpliwym jest, że oskarżony swoim postępowaniem naruszył takie dobra chronione przez obowiązującą ustawę karną jak własność i prawa majątkowe, to jednak sam charakter naruszenia tych dóbr nie miał tak drastycznego charakteru aby wymuszał konieczność stosowania wobec oskarżonego sankcji karnej. Przy ocenie stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu nie mogą bowiem pozostać obojętne w/w okoliczności o charakterze majątkowym. Nadto za zastosowaniem instytucji warunkowego umorzenia postępowania przemawiają także warunki i właściwości osobiste T. G.. Jego dotychczasowa niekaralność oraz dotychczasowy sposób życia i pozytywne o nim opinie przy uwzględnieniu specyfiki relacji łączących w owym czasie małżonków, uzasadniają przypuszczenie, iż będzie on przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności nie wejdzie po raz kolejny w konflikt z prawem. Zdaniem Sądu Okręgowego zastosowanie w odniesieniu do oskarżonego T. G. warunkowego umorzenia postępowania czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dowodząc braku bezkarności dla tego typu zachowań. Jest przy tym wystarczające do tego, by podziałało na oskarżonego powstrzymująco i uświadomiło mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności za naruszenie porządku prawnego w przypadku kolejnego wejścia w konflikt z wymiarem sprawiedliwości. Orzeczenie takie czyni również wyrok bardziej wewnątrznie sprawiedliwym, dlatego Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk w stosunku do T. G. w ramach zarzucanego mu i przypisanego czynu postępowanie karne warunkowo umorzył na okres próby lat 2. Jednocześnie, ze względu na zastosowanie wobec oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania uzupełnił o art. 67 § 3 kk podstawę prawną orzeczonego w pkt II wyroku obowiązku naprawienia szkody. Z tych samów względów co wyżej Sąd Odwoławczy uchylił zawarte w pkt IV wyroku orzeczenie o opłacie. W pozostałej części wyrok został utrzymany w mocy.

Mając zaś na uwadze charakter dokonanych w zaskarżonym wyroku zmian dotyczących osoby T. G., Sąd Odwoławczy na podstawie art. 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz.U.z 1983r. Nr 49, poz. 223 z 83r. z późn. zm.) obciążył go opłatą za obie instancje w wysokości 60 złotych. Oskarżycielka posiłkowa na podstawie art. 13 ust. 2 w/w ustawy została przez Sąd Okręgowy obciążona opłatą za II instancję w kwocie 60 zł. Sąd ten także obie w/w strony obciążył wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie po 10 złotych.

Z tych względów Sąd Okręgowy w Siedlcach, orzekł jak w wyroku.